Romanų „Tobula dovana“, „Apsnigtos Kalėdos“, „Kalėdų dovana“, „Kalėdų šviesos“, „Kalėdų vakarėlis“ autorė

Karen Swan

Vidurnaktį sningant

Romanas

TYTO ALBA

Karen Swan

Vidurnaktį sningant

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
Almantė Rimavičienė

VILNIUS 2022

Karen SWAN
MIDNIGHT IN THE SNOW
Pan Books, an imprint of Pan Macmillan, London, 2021

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt.

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © Karen Swan 2021
© Almantė Rimavičienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2022
© „Tyto alba“, 2022

ISBN 978-609-466-702-2

Įžanga

Kloverė Filips: Papasakok, kaip viskas buvo.

Koris Olbraitas: (*Tyla*) Jaučiausi, tarsi... būčiau atsidūręs skalbyklėje. Lyg suktų ratu. Nebežinojau, kur viršus, o kur apačia. Spaudimas beprotiškas. Banga teškia tave žemyn ir bando sutraiškyti. O tada vėl nuneša atgal... Užliejus bangai aplink pasidaro tamsu. Tarsi dangus būtų užgriuvęs.

K. F.: Kiek laiko buvai po vandeniu?

K. O.: Nuo pirmos bangos? Dvi minutes ir dvidešimt ar keturiasdešimt sekundžių.

K. F.: Teko labai ilgai sulaikyti kvėpavimą.

K. O.: Mes jau įgudę. Bet kai nuneša banga – viskas kitaip, tave mėto lyg kokią skudurinę lėlę. Daužo. Visai nekontroliuoji savo kūno. Veikia išorės jėgos.

K. F.: Kaip pavyko susiorientuoti?

K. O.: Iš pradžių nieko nesupratau. Užliejus bangai jaučiausi lyg

patekęs į sniego laviną – jutau svorį, slėgį, girdėjau triukšmą. Turi leisti bangai nuslopti ir tik tada bandyti gelbėtis, privalai ištaikyti tarpą tarp dviejų bangų. Buvau nusviestas į dugną, bet susivokiau ir pamatęs iš dangaus besiskverbiančią šviesą žinojau, kad gali pavykti. Prieš išneriant į paviršių vėl pasidarė tamsu. Jaučiau, kaip vanduo traukia gilyn.

K. F.: Kaip giliai buvai?

K. O.: Gal apie metrą?

K. F.: O paskui užliejo antroji banga?

K. O.: (*Linkteli)*

K. F.: Ką tada matei?

K. O.: ...Mačiau pragarą. Jaučiau, kad mirštu... Mačiau, kaip artėja banga, jaučiausi taip, lyg stebėčiau, kaip ant manęs virsta pastatas... Buvau bejėgis. Negalėjau pasitraukti. Supratau, kad man nebeužteks oro dar vienai bangai.

K. F.: Ką dar prisimeni?

K. O.: Vis gilėjančią tamsą ir slėgį. Mane užliejo banga ir nubloškė į dugną. Praradau sąmonę. Paskui atsimenu, kaip kitą dieną pabudau ligoninėje su lūžusia ranka ir TSŽ.

K. F.: Trauminiu smegenų sužalojimu?

K. O.: (*Linkteli*)

K. F.: Bet patyrei ne tik šiuos liekamųjų reiškinių turinčius sužeidimus? Pasak gydytojų, kol tave išgelbėjo, po vandeniu išbuvai keturias minutes ir dvylika sekundžių. Patyrei smegenų

sužalojimų dėl deguonies trūkumo, o į kvėpavimo takus pakliuvęs jūros vanduo sukėlė ūminį kvėpavimo nepakankamumą.

K. O.: ...Taip.

K. F.: Kaip šis įvykis paveikė tavo šeimą?

K. O.: (*Užsidengia veidą rankomis)* Jai blogiau negu man. Nebegaliu jos aprūpinti. Žmona dirba dviejuose darbuose ir dar turi pasirūpinti manimi. Berniukai nežino, kas atsitiko tėčiui, nes dar per maži, kad suprastų. Jie nemato mano sužeidimų ir nesupranta, kodėl nebeplaukioju banglente ir negaliu su jais mėtyti kamuolio.

K. F.: Vadinasi, tądien praradai daugiau, nei tik pasaulio čempiono titulą.

K. O.: Praradau visus man svarbius titulus. Tėvo. Sutuoktinio. Norėčiau... grįžti į tą dieną ir viską daryti kitaip.

K. F.: Ką galėjai padaryti kitaip?

K. O.: (*Tyla*)

K. F.: ...Kori?

Pirmas skyrius

Po metų
Londonas, balandis

– Laimėjo...

Į sceną nukreiptos šviesos išryškino nepriekaištingą auksine brokato suknele vilkinčios jaunos žavios aktorės figūrą.

– Kloverė Filips ir „Vilties kupinos svajonės“!

Salėje pasigirdo plojimai, o Kloverė pajuto, kaip Liamas tvirtai suspaudžia ranką ir šiurkščiu skruostu prisiliečia prie jos skruosto.

– Tau pavyko.

– *Mums* pavyko, – kilniaširdiškai pasakė ji. Tai buvo jos idėja, jos sunkus darbas, tyrimams filmavimui, pokalbiams, redagavimui, derinimui skirti jos metai... ir jo pinigai. Kiekvienoje srityje pinigai yra svarbiausia.

Į ją jau buvo nukreipti prožektoriai, jų spinduliai išryškino storą smaragdinio aksominio kostiumo audinį ir daugybės aplink sėdinčių žmonių rankas, jai praeinant siekiančias paliesti, paglostyti ar sugriebti, taip bent kiek pasimėgaujant ką tik užgriuvusios jos šlovės spinduliais.

Laiptais užlipo ant scenos, kur jai jau tiesė išskirtinę auksinę

kaukę. Aktorė pasveikino Kloverę pasiųsdama švelnų oro bučinį ir apgaubė ją subtiliu rožių žiedlapių ir apelsinmedžio žiedų aromatu, įteiktas apdovanojimas pasirodė esantis stebėtinai sunkus.

Ji pažvelgė į susirinkusius, tuos atpažįstamus jai svetimo pasaulio veidus, besišypsančius, lyg būtų seni draugai, ir sakančius, kad šis apdovanojimas, kaip ir visi kiti, padės patekti į jų uždarą klubą; visi tie garsūs žmonės žinojo jos vardą, žavėjosi jos darbu. Kloverei buvo dvidešimt septyneri ir iš pažiūros atrodė, kad mergina yra viena iš jų.

Santūriai šyptelėjo ir mėgavosi šlove, kol vis dar aidėjo plojimai. Dabar jau buvo pratusi sakyti padėkos kalbas.

– Ačiū, – linktelėjo. – Ačiū.

Prispaudė ranką prie širdies, lyg norėdama išreikšti dėkingumą, ir laukė, kol triukšmas nurims. Akies krašteliu už kamerų matė ekraną su besikeičiančiais skaičiais, kurie priminė, kad jai liko lygiai aštuoniasdešimt keturios sekundės, kol vakaro šeimininkas – labai kandus komikas, su juo tikrai nesinorėtų pyktis – sugrįš ant scenos ir toliau ves renginį, kad šis punktualiai pasibaigtų prieš pat dešimtos valandos vakaro žinias.

Aštuoniasdešimt dvi...

– Ponios ir ponai, garbingi BAFTA* komiteto nariai, – pradėjo ji svarstydama, ar nevertėtų iš švarko kišenės išsitraukti kalbos juodraščio. – Visų „Honest Box Films“ komandos narių vardu noriu padėkoti už mums suteiktą garbę. Ačiū, kad pamatėte, išgirdote ir pajutote Korio Olbraito istorijos išskirtinumą. Dėkoju už jūsų palaikymą, be kurio istorija nebūtų taip plačiai pasklidusi, nes toks ir yra mūsų pagrindinis tikslas: suteikti vilties

* Britų kino ir televizijos meno akademija, angl. *British Academy of Film and Television Arts.*

ir antrą galimybę tiems, kas tūno tamsoje, kur labiau už viską reikia šviesos. Kai pirmą kartą susisiekiau su Koriu ir jo šeima ir pasiūliau kurti dokumentinį filmą, nei vienas iš mūsų net neįsivaizdavome, kokio susidomėjimo visame pasaulyje sulauks šis projektas. Keletas pastarųjų mėnesių pralėkė labai greitai ir žinau, kad Koris norėtų šįvakar būti čia ir pats jums padėkoti.

Nužvelgė susirinkusią minią.

– Deja, dėl visiems mums žinomų priežasčių jis negalėjo to padaryti. Koris Olbraitas visada buvo žmonių širdžių čempionas, autsaideris, kovojęs su visais sunkumais, įveikęs kelyje pasitaikiusias kliūtis ir besiveržęs tapti Profesionalių banglentininkų pasaulinio turo lyderiu. Ištisus metus jam trūkdavo labai nedaug, jis lipdavo lyderiui ant kulnų ir pasaulyje būdavo antras, todėl pagaliau atsiradus galimybei jam laimėti visi laikėme kumščius. Norėjome, kad jis laimėtų. Jis buvo to vertas, to nusipelnė. Atėjo laikas sublizgėti. – Kloverės šypsena išblėso. – Viską nulėmė vienintelė akimirka. Tai buvo žaibiškas net ne jo paties sprendimas, kuris pakeitė viską. – Apžvelgė susirinkusius ir pastebėjo liūdnai surauktus antakius, vėl apėmė graudulys. – Kalbu ne tik apie rėmėjus ir varžybose laimėtus pinigus, kurie būtų buvę labai svarbūs tai jaunai šeimai, bet ir apie jo sveikatą, stiprybę, galimybę gyventi be nuolat kenčiamo skausmo.

Kloverė akimirką patylėjo, leisdama žiūrovams suvokti ištartus žodžius.

– Labai norėčiau pasakyti, kad ši istorija baigėsi laimingai. Kad talentas, aistra ar tvirtas ryžtas visada padeda įveikti kelyje pasitaikančias negandas, bet jei tai būtų tiesa, Koris šiandien stovėtų čia ir kalbėtų su jumis. Bet galiu papasakoti tik tokią pabaigą. – Ji akimis perbėgo per salę ir pastebėjo, kad sekundės vis dar tiksi: *trisdešimt trys, trisdešimt dvi...* – Norint viską pradėti

nuo pradžių, nebūtinai reikia laimingos pabaigos; bet pradžia vis tiek bus, kaip kad nusileidus mėnuliui pateka saulė. Visada yra vilties. Turime žvelgti pirmyn, visada tik pirmyn. Privalome kovoti dėl kitos galimybės. Koris vis dar kovoja, nors tą 2017 m. spalio dieną Portugalijoje, Penišėje esančiame Supertubuso paplūdimyje ankstesnis gyvenimas baigėsi. Kovodamas jis parodė savo drąsą ir stiprybę, kol čempionai spindi šviesoje, tikri didvyriai mums nušviečia kelią tamsoje. – Kilstelėjo tviskantį apdovanojimą. – Todėl, gerbiami BAFTA nariai, dėkoju jums už dar vieną švyturį.

Dar nespėjus užbaigti kalbos vėl pasigirdo plojimai, keletas žmonių netgi atsistojo. Prie jų prisijungė dar keli. Ir dar daugiau susirinkusiųjų.

Keturios – trys – dvi... Laikmatis sustojo, bet plojimai vis nesiliovė, o ji nustebusi žvelgė į čia susirinkusius žmones. Merilė Stryp, Ema Tompson, Džiljana Anderson, Džordžas Klunis, visi linksėjo ir savo palaikymą išreiškė plojimais. Suprato, kad visi ploja ne jai, o Koriui. Tai buvo paramos ženklas, visi stovėjo kartu su juo. Kloverė tikėjosi, kad jis tai mato.

Ji pergalingai iškėlė apdovanojimą ir nuėjo į scenos pakraštį, kur jau laukė vienas iš užkulisių vadybininkų su ausinėmis, skubinantis lipti žemyn ir užleisti vietą kitam pranešėjui. Tik prasibraudama pro jį pastebėjo, kad tai buvo Danielis Kreigas.

– Sveikinu, panele Filips, – sumurmėjo jis tuo puikiai atpažįstamu balsu. Ji net išsižiojo iš nuostabos, kad Danielis Kreigas žino jos vardą, bet po akimirkos pakviestas jis žengė į prožektorių nušviestą sceną. Renginys tęsėsi, vieną šlovės akimirką keitė kita.

Ją palydėjo per užkulisius, o žmonės vėl spaudė ranką, plekšnojo per petį ir tyliai sveikino. Dar kartą pažvelgė į rankose

laikomą apdovanojimą ir nužingsniavo link durų, kad ir vėl grįžtų į salę.

Kažkas atidarė duris ir užliejo šurmulys. Kokią akimirką stovėjo tarpduryje ir vėl spoksojo į salėje susirinkusius išsipuošusius žmones. Kažkodėl jautėsi, lyg sapnuotų.

– Mikas palydės iki jūsų vietos, – pasakė užkulisių vadybininkas, patikėdamas ją savo bendradarbiui.

– Sekite paskui mane, panele Filips, – pareiškė Mikas, paskubomis žingsniuodamas tarp eilių.

Milžiniškuose ekranuose jau rodė kitų filmų, pretenduojančių laimėti dar vieną apdovanojimą, ištraukas, todėl neatkreipdama susirinkusiųjų dėmesio ji ramiai grįžo į savo vietą eilės gale. Garbės ratas truko lygiai tris minutes.

Liamas linktelėjo.

– Ką tik gavau sveikinimo žinutę iš Stivo Makvino, – Kloverei atsisėdus sušnabždėjo jis. – Taip pat iš Luiso Hamiltono agento. Jis pasiūlė kitą savaitę kartu papietauti.

Puikiai suprasdama, ką slėpė šis pasiūlymas, Kloverė kilstelėjo antakį: Hamiltonas galėtų būti kito jos filmo herojumi. Debiutas tuoj po kino mokyklos baigimo – dokumentinis filmas apie mados stilistės Izabelos Blou gyvenimą ir tragišką mirtį – sulaukė pripažinimo, kaip ir vėlesnis kritikų išliaupsintas drąsus ir šiurpinantis filmas apie tris „Grenfell“ bokšte kilusį gaisrą išgyvenusius žmones, tapusius benamiais ir bandžiusius įveikti gaisro sukeltas traumas. Ji buvo vertinama už empatiją ir vidinę šilumą, taip pat už polinkį ginti pralaimėtojus.

– Tik pagalvok. Juodaodis „Formulės 1“ lenktynininkas, įšventintas į riterius... – šnabždėjo Liamas. – Juk žinai, žmonės juo domisi.

– Tą patį sakei apie Andželiną Džoli, – sušnabždėjo ji. Po

„Auksinio gaublio“ įteikimo su ja jau buvo susisiekusi Džoli komanda.

– Ja *iš tiesų* domisi žmonės, – šyptelėjo jis.

Kloverė nužvelgė jį. Tai buvęs bankininkas, nusprendęs verčiau mėgautis filmų finansavimo teikiamu jauduliu ir privalumais, nei pirkti didžiųjų technologijų bendrovių akcijas, jis buvo visa galva paniręs į šį kerintį pasaulį, kurio dalimi jau buvo spėjęs tapti. Jam patiko gyventi prašmatniausiuose viešbučiuose, gerti kokteilius baruose, vakarėliuose flirtuoti su aktorėmis ir dykinėti Kanuose prišvartuotose jachtose. Nepaneigsi, ją taip pat jaudino galimybė būti tarp visų šių garsių žmonių, bet, priešingai nei jis, nesijautė esanti viena iš jų ir suprato negalinti ja tapti. Viso jos darbo esmė buvo likti pašaliete, tik pro langą žvelgiančiu veidu. Ji turėjo uždavinėti sunkius klausimus, kurie numestų kaukes, kadre užfiksuoti visą tiesą.

– Tik paklausyk, pats Džeimsas Bondas žino mano vardą. Todėl galiu sau leisti šiek tiek atsipūsti, – ištarė ji pasibaigus filmo ištraukai. Susirinkusieji vėl ėmė ploti, Danielis Kreigas atsargiai atplėšė voką, lyg šis būtų kokia nėriniuota negližė.

– Taip, bet neužtruk per ilgai, tik tiek noriu pasakyti, – sumurmėjo jis. – Negalime laukti dar trejus metus, kol gausime kokį kitą apdovanojimą. Dabar yra ta akimirka, juk žinai, ką visada sakau: būk tvirta...

– Arba pasiduok. Taip, žinau, – atsiduso ji. Kažin, ar buvo bent viena diena, kai jis *neištarė* šių žodžių.

– Turime leistis nešami srovės. Nes niekada nežinai, kada prasidės potvynis... – jis giliai įkvėpė, lyg uostytų vieną iš mėgstamiausių „Montecristo“ cigarų. – Todėl ir noriu, kad kitą apdovanojimą pelnytum Kanuose.

– Kitais metais? – beveik suspiegė ji. Atsisuko keletas galvų.

– Žinoma, – nusišypsojo jis, iš kiek suglumusio balso buvo galima suprasti, kad nebuvo toks neracionalus ir nesitikėjo apdovanojimo pelnyti šiemet, vos už trijų mėnesių. Bet netgi ir kitų metų festivalis bus pernelyg greitai... Jis taip naiviai mąstė apie šią sritį, kad nuoširdžiai tikėjo ją galint per vienuolika mėnesių atlikti tyrimą, nufilmuoti medžiagą ir ją suredaguoti. Kruopštus „Vilties kupinų svajonių“ planavimas ir visas darbas užtruko dvejus su puse metų.

Kai Kloverė pasilenkė arčiau, jos ilgi šviesūs plaukai krito lyg auksinė satino paklodė. Buvo paskelbtas laimėtojas, vėl pasigirdo plojimai. Tokiuose renginiuose žmonės tiek daug ploja.

– Liamai, tavo planas neįgyvendinamas.

– Turės būti įgyvendintas, – gūžtelėjo pečiais ir plodamas nenuleido akių nuo kitos ant scenos lipančios laimėtojos. – Kiti investuotojai laukia, kol bus uždegta žalia šviesa. Kartais galima palaukti, tik dabar tam netinkamas laikas.

– Bet...

Jis atsisuko plėšriai šypsodamasis.

– Žinau, kad gali, Klovere. Tiesiog per ilgai nemąstyk. Pasitikėk nuojauta. Surask tinkamą istoriją.

Automobilis pajudėjo nuo šaligatvio, o paparacų blykstės akino net per tamsintus langus. Laimei, dabar jie visi pasisuko į gražuolę auksine suknele vilkinčią aktorę, išeinančią pro duris su Timočiu Šalamė.

Kloverė atrėmė galvą į atlošą ir užsimerkė. Jautėsi išvargusi. Vakarėlyje šurmuliavo daugybė žvaigždžių, ir nors turėjo *būti tvirta* – jautėsi išsekusi. Liamas bandė sužavėti prie Helenos Miren stalo sėdinčius prodiuserius, mėgino ir ją prisikviesti, bet

Kloverė norėjo tik kuo greičiau kristi į lovą. Jau ištisus mėnesius dalyvavo įvairiausiuose apdovanojimuose, jei vakarais nesipuošdavo ir neplodavo kitiems dalyviams, tada dienomis susitikinėdavo su platintojais. Jų pastangos ir pirmasis svarbus „Auksinio gaublio“ apdovanojimas lėmė, kad filmas jau buvo rodomas trisdešimt penkiuose kraštuose, bet dar buvo likę keli labai svarbūs pasaulio kampeliai, kur dar niekas nebuvo girdėjęs Korio Olbraito istorijos.

Koris... Ji vis dar neturėjo galimybės jam paskambinti ir pasidalyti džiugiomis naujienomis.

Kiek ten dabar valandų? Paskubomis suskaičiavo. Jei čia naktis, pusė dviejų, tai reiškė, kad ten vėlyva popietė, pusė šešių. Todėl susirado numerį ir paskambino. Pasuko galvą ir laikydama telefoną prie ausies žvelgė pro langą. Važiavo pro Karalienės vartus, muziejus ir įstabiai apšviestus ambasadų pastatus, matė keletą žmonių, prieš miegą išėjusių pavedžioti šunų.

– Klausau! – Netgi šis vienas žodis buvo persmelktas skubos ir užimtumo.

– Mija? Čia Klo.

– Klo! – Mijos balsas net suvirpėjo iš jaudulio ir Kloverė beveik išgirdo ją stabtelint. Nebuvo jokių abejonių, kad ji nešė kokį skalbinių krepšį arba kratė padažo buteliuką, o gal nusikėlė mažąjį Breidį nuo sienelės, nes šis labai norėjo turkštis bangose su broliais. – Kaip sekėsi?

– Mums vėl pasisekė. Dar vienas metalo dirbinys, o tai reiškia, kad pasaulis eina iš proto dėl tavo vyro!

– ...Ach. – Šis garsas nuskambėjo kaip atodūsis. – Jis bus pamalonintas.

Kloverė sustingo. Su šia šeima buvo praleidusi labai daug laiko, todėl iš karto suprato, kad kažkas vyksta. – Viskas gerai?

– O, taip. Taip.

Bet Kloverė nesileido apgaunama žvalaus draugės atsakymo.

– Bloga diena?

Ji kiek sudvejojo.

– Taip... Spėju, kad nelabai gera.

– Ar jis atsikėlė?

Mija vėl sudvejojo.

– Ne.

– O vakar?

– ...Ne.

– Po velnių, – sušnabždėjo Kloverė, visa vakaro magija išsisklaidė. Nuleido akis į gulintį ant kelių apdovanojimą, iš bronzos išlietos kaukės ašaras ir šypseną. Šįvakar ji šventė pergalę, o Koris su šeima po nutikusios nelaimės bandė išgyventi dar vieną dieną. Kloverė žinojo, kad ji buvo vienintelis šiai šeimai nepriklausantis žmogus, iš tiesų supratęs, ką reiškia galvos smegenų sumušimas, vienintelė matė ant smėlio parkritusią ir raudančią Miją, nes vyro, už kurio ji ištekėjo, jau nebebuvo, ji turėjo gyventi su visiškai pasikeitusiu ir visam likusiam gyvenimui traumuotu žmogumi. – Man labai gaila.

– Ei, juk žinai, kaip būna. – Mijos balsas vėl buvo ramus ir dalykiškas. – Jau mokame įveikti sunkumus.

– Ar taip nutiko dėl plaučių?

Nors galėjo būti dėl bet ko: galvos skausmo, dvejinimosi akyse, nuotaikos svyravimo, panikos priepuolių, nerimo ar stiprios depresijos.

Vėl įsivyravo tyla, šįkart dar ilgesnė, o kai vėl pasigirdo Mijos balsas, jis buvo persmelktas emocijų.

– Tiesiog keletas sunkių dienų. Viskas praeis. Paprasčiausiai turime palaukti. Lažinuosi, kad ryt jis vėl atsikels.

Bet Kloverė suprato, kad nebūtinai taip nutiks. Dvi savaites prasėdėjo su Koriu tamsiame kambaryje, klausėsi piktos tylos, susierzinimo kupinų šauksmų ir skausmo persmelktų dejonių. Beveik visą tą laiką ją gąsdino Korio nenuspėjamumas, o Mija maldaudavo jos išeiti į lauką, nes net kitapus sienos, kur pro langines prasiskverbdavo saulės spinduliai, būdavo pakankamai sunku visko klausytis. Bet tik sėdėdama kartu su juo Kloverė sugebėjo pelnyti pasitikėjimą, sugriauti tylos sieną ir jį prakalbinti. Kai klupdama išėjo iš galinio kambario, buvo netekusi keturių svarų ir prireikė visos dienos, kol akys vėl priprato prie šviesos. Kloverei tai buvo vienkartė patirtis, bet Korį nuolat kankino depresija, atplaukdavusi lyg kokie audros debesys. Dėl jos negalėjo normaliai gyventi ir, be jokių abejonių, negalėjo dirbti.

– Mija, gal galėčiau kaip nors padėti?.. Ar užtenka pinigų?

Šis klausimas buvo tiesmukas, bet jai ši šeima jau buvo spėjusi tapti beveik sava. Devynis mėnesius visi kartu gyveno, valgė ir verkė. Žinojo tikrąją, nepagražintą padėtį. Išgirdo, kaip Mija sunkiai nurijo seiles.

– Manau, atėjo laikas. Turėsime parduoti namą.

Kloverė užsimerkė. Jie gyveno sukiužusiame mediniame vieno aukšto namuke besilupančiomis vandens mėlynumo sienomis ir geltonomis langinėmis. Tiek metų atidėliojus remontą dabar viskam sutvarkyti reikėtų daugybės pinigų: lyjant lietui į vidų lašėdavo vanduo, o kilus stipresnei audrai atrodydavo, kad jį nuneš. Viduje buvo su svetaine sujungta virtuvė, trys miegamieji – berniukai dalijosi kambariu, – ir namą supo terasa. Vargu, ar kas norėtų pirkti tokį namą, ne dėl namo ir jie čia įsikūrė, ypatinga buvo pati vieta: mažas, bet tobulas sklypas pačiame uolėto Pusmėnulio įlankos iškyšulio gale, iš čia atsivėrė nuostabus užutėkio vaizdas. Visai šalia buvo Maverikas, garsusis

banglentininkų paplūdimys, todėl Koris visada sakydavo, kad gali mėgautis vienu iš gražiausių vaizdų Kalifornijoje. Šeima laiką leisdavo arba vandenyje, arba sėdėdavo ir žvelgdavo į vandenyną. Dar prieš pėdai paliečiant pakrantės smėlį galėjo nusakyti vėjo kryptį ir bangas. Tas namas visai nebuvo ypatingas, bet jį pardavę niekada neįpirktų būsto panašioje vietoje. Tai buvo vienintelė privati nuosavybė visame Pilarpointe, šiame kariuomenės naudojamame iškyšulyje, o Koris ją perpirko iš vyruko, po Antrojo pasaulinio karo sugebėjusio įsigyti keletą akrų nenaudojamos žemės. Dar prieš vesdamas Miją mėgdavo čia apsistoti su bičiuliais banglentininkais: ant sofų ir grindų miegodavo žmonės, jų kojos vis dar būdavo aplipusios smėliu, mat vos saulei patekėjus visi skubėdavo galynėtis su bangomis.

– Nuo pat to įvykio aplink šmirinėja nekilnojamojo turto vystytojas. Kai jis pasirodė pirmą kartą, Koris pagrasino išmušti jam dantis, jei drįs dar kartą įkelti koją į jo nuosavybę... Bet vystytojas davė man savo vizitinę kortelę... Vis dar ją turiu. – Mijos žodžiai buvo persmelkti kaltės, lyg būtų prisipažinusi apie neištikimybę.

Kloverė jos nekaltino, bet žinojo, kaip tai paveiktų Korį. Tai būtų pats žiauriausias smūgis. Po to nutikimo jis jau viską prarado, dabar galėjo tik sėdėti prieangyje ir žvelgti į vandenyną. Jie taip dažnai stebėdavo delfinus ir kuprotuosius banginius, kaip kad Kloverė Batersio parke matydavo kokerpudelius. Kas iš jo liktų, jei tektų spoksoti į išbetonuotą kiemą?

– Maniau, kad sulaukėte keleto darbo pasiūlymų? – tyliai paklausė.

– Taip, keleto. Prašymų parengti keletą pažymų, bet to negana. O visų kitų pasiūlymų negalime priimti. Kaip ir pasiūlymų pasakyti motyvacinę kalbą, nes nors teoriškai viskas skamba

puikiai, jis nepakeltų kelionės, o dėl streso ir nežinios, kur pabus kitą dieną, jam atrodytų, kad iš skausmo tuoj plyš galva. – Mija tyliai ir paniekinamai prunkštelėjo. – Taip pat susisiekė jo senieji rėmėjai, norėjo pasiteirauti, ar jį domintų parodomieji plaukimai banglente.

– Parodomieji plaukimai? – Kloverė buvo priblokšta. Gal jie ir nesivaržydavo dėl pinigų, taškų ar titulų, bet filmuose, pasirodymuose ar reklamose demonstruojami banglentininkų triukai buvo ne mažiau rizikingi. – Bet tie vaikinai yra lyg kaskadininkai. Jiems tenka galynėtis su tokiomis bangomis...

– Žinau. Ir Koris žino. Turbūt dėl to taip blogai jaučiasi. Toks pasiūlymas tik primena, kad niekada nebegalės būti to pasaulio dalimi. Niekaip.

– Ak, Mija.

– Blogiausia, kad jie, ko gero, suprato, kad dar viena banga galėtų jį pražudyti. Tai tebuvo gera... kaip jie tai vadina? Gera proga pasireklamuoti? Dabar visi kalba apie filmą ir jie, matyt, nenorėjo pasirodyti tarsi nesuteiktų dar vieno šanso.

– Ir, po velnių, tą padarė! – pasipiktino Kloverė. Žinojo, kad Koris labai išgyveno netekęs rėmėjų, tai buvo dar vienas patvirtinimas, kad jo senasis gyvenimas ir viskas, kas buvo su juo susiję – sveikata, stiprybė, gyvybingumas ir sėkmė, – negrįžtamai dingo.

– Taip. Prieš atsisveikindami dar pasiūlė svečio teisėmis pasirodyti ture, galbūt tapti vienu iš teisėjų. Nežinau, man viskas panašu į kažkokią nesąmonę. – Ji sunkiai ir piktai atsiduso. – Nuo tos dienos jis neišlipa iš lovos.

– Dieve mano. – Kloverė spoksojo į apdovanojimą, bet šią akimirką matė tik verkiantį veidą. Dabar suprato, kodėl pokalbio pradžioje Miją apniko abejonės. Dėl šio svarbaus apdovanojimo

filmas ir Koris sulauks dar daugiau dėmesio, pasipils dar daugiau netinkamų pasiūlymų ir jo depresija tik sustiprės. – Ar aplink vis dar šmirinėja prisiekę gerbėjai?

Filmui laimėjus Toronto ir Venecijos kino festivalių apdovanojimus jie išgarsėjo ir pastaraisiais mėnesiais kuklus Olbraitų namelis tapo tam tikra piligrimystės vieta. Mija sukikeno, paprastai tai byloja apie apėmusį įtūžį arba netrukus pasipilsiančias ašaras.

– Jėzau, čia jau panašu į šventyklą. Visos tos nelemtos žvakės. Prisiekiu Dievu, net negaliu ramiai miegoti, bijau, kad jie sudegins namą! – Atsikvėpė. – Suprantu, jie linki gero. Bando išreikšti savo meilę ir paramą, bet... einu iš proto! Noriu jiems išrėkti, kad, po velnių, jis dar nemirė! Ar supranti?

– Taip, – linktelėjo Kloverė. Tik dabar pastebėjo, kad automobilis nebejudėjo, jau stovėjo priešais jos butą. Todėl kilstelėjo pirštą, prašydama vairuotojo šiek tiek palaukti. Mija bet kada galėjo pratrūkti, jai reikėjo pagalbos.

Taip pat reikėjo draugės. Trys vaikai, traumą patyręs ir bankrutavęs vyras, du darbai, finansiniai rūpesčiai... Kloverė jos balse girdėjo užgniaužtą pyktį. Jo buvo persmelkti visi ištarti žodžiai.

– Paklausyk, žinau, kad atsisakėte parduoti namą, bet gal persikraustymas *nebūtų* blogiausias sprendimas? – pasakė, bandydama pokalbį pakreipti pozityvesne linkme, įkvėpti optimizmo. – Nors dabar taip neatrodo, gal nauja pradžia yra tai, ko reikia? Taip, Koriui labai patinka būti prie vandenyno, žinoma, bet galbūt jam tai ne į gera? Gal tai savotiška kankinimo forma, tarsi alkoholikui sėdėti priešais atkimštą vyno butelį? Nuolatinis priminimas apie tai, kuo jis nebegali būti. Ko nebegali daryti. Ar turėti.

Įsivyravo ilga tyla.

– ...Taip. Gal.

Bet Kloverė nebebuvo tokia įsitikinusi.

– Paklausyk, nuėmus finansinę naštą būtų mažiau dėl ko nerimauti. Turite rasti būdų palengvinti sau gyvenimą.

– Žinau.

Kloverė prikando lūpą.

– Ar jau užsiminei apie... namo pardavimą?

– Dar ne. Vis atidėlioju. – Mija nutilo. – Kaskart vos pagalvojus apie šį pokalbį suspaudžia širdį... Prisiekiu Dievu, ši žinia gali jį pribaigti.

– Mija, ne. Ne, – ramino Kloverė. – Žinoma, iš pradžių jis nesutiks, bet galbūt tai būtų jums visiems labai reikalingas pokytis. Esat įstrigę tarp dviejų gyvenimų, įsikibę to ankstesniojo, koks buvo prieš nelaimę. Galbūt to reikia, kad galėtumėt judėti į priekį.

Ji nieko neatsakė.

– ...Mija? Ar tu dar ten?

– Taip. – Jos balsas buvo labai niūrus.

– Paklausyk, juk žinai, kad atvykstu po dviejų savaičių. – Net nenorėjo užsiminti apie „Oskarus“. Ne dabar. Kas iš tos šlovės, jei jie priversti murkdytis purve? – Iš karto po renginio atvažiuosiu ir galėsime pasikalbėti. Gal norėtum, kad padėčiau jam viską pasakyti? Gal ramiau reaguotų, jei kalbėtume dviese?

– Padarytum tai?

– Žinoma. Jei tik manai, kad būtų geriau.

– Gerai. Pamatysim, kaip viskas klostysis toliau. – Pasigirdo tolimas sunkus atodūsis. – Net nežinau, ką pasakyti. Tu mums tokia gera.

– Mija, esate mano draugai. Padaryčiau bet ką, kad tik jums padėčiau. Visada jus palaikysiu, kad ir kas nutiktų.

Antras skyrius

– Dabar jau gali neabejoti. Tikrai taip bus, – pasakė Džonis, išdribęs fotelyje ir traukdamas elektroninę cigaretę. – Visi žino, kad pagal BAFTA apdovanojimus galima pranašauti, kas laimės „Oskarus“.

– Ar tu ką tik pasakei „pranašauti“? – pašmaikštavo Metė, apžiūrinėdama karamelės spalva dažytus plaukus, ar kur nepastebės išsišakojusių galiukų.

– Ei! Jei aš operatorius, dar nereiškia, kad esu neraštingas.

– Kodėl kas nors turėtų taip galvoti, jei užsispyręs rengiesi lyg koks valkata? – Metė gūžtelėjo pečiais ir paniekinamai nužvelgė jo purvinus ir nudėvėtus džinsus. Reikia pripažinti, džinsai atrodė kaip seniai... arba nei karto neskalbti. – Jei nori, kad į tave rimtai žiūrėtų...

– Vaikai, – įspėjo Kloverė, sėdėdama ant stalo visai šalia virdulio. – Gražiai elkitės.

Antrame namo aukšte įrengto jos buto langai jau spėjo aprasoti, todėl priešais stovintis raudonų plytų namas atrodė kiek susiliejęs. Rytais vis dar būdavo šalta, todėl įsijungdavo tepalinį šildytuvą, o šis įkaisdavo iki raudonumo ir skleisdavo šilumą.

Tyliai tūnojo ant grindų, vienintelis bent kiek į biuro gyvūnėlį panašus prietaisas. Per paskutinį susirinkimą buvo pasiūlyta taupyti akvariumui su žuvytėmis.

– Aš tik sakau: visi žino, kad laimėjusieji Londone susižeria apdovanojimus ir Los Andžele. – Džonis gūžtelėjo pečiais.

– Nebūtinai, – ginčijosi Metė. – Dėl geriausių aktorių sutinku. Bet ne dėl geriausio filmo. O kalbant apie geriausio dokumentinio filmo rinkimus...

– Bet abiejose akademijose yra po penkis šimtus balsavimo teisę turinčių narių. – Jis gūžtelėjo pečiais, lyg šis argumentas būtų buvęs lemiamas.

– Bičiuliai! – jau garsiau šūktelėjo Kloverė, bandydama atkreipti jų dėmesį, kad, užuot žiūrėję vienas į kitą, abu atsisuktų į ją. Nužvelgė Metę, bandančią sušildyti rankas ir apglėbusią arbatos puodelį, ir dūmą traukiantį Džonį; nė vienas iš jų neatrodė galintis priklausyti dviem trečdaliams tarptautinius apdovanojimus pelnančios dokumentinių filmų kūrėjų komandos. – Nėra prasmės dėl to bartis. Bus kaip bus. – Nors iš tiesų net negalėjo apie tai pagalvoti. Po vakarykščio pokalbio su Mija iš įtampos net diegė pilvą... – Daug svarbiau, kas nutiks po to. Ko ketiname imtis?

Mostelėjo rankomis, parodydama į gėlėmis apstatytus visus įmanomus paviršius. Visą rytą floristai beldėsi į duris, pristatydami ekstravagantiškas baltų rožių kompozicijas, dryžuotus kibirėlius su geltonomis rožėmis, nuostabiai kvepiančias lelijas ir frezijas ar įspūdingas orchidėjas, jau nekalbant apie krepšelį su keksiukais, kurį sveikindamas atsiuntė Lui Teru*. Viename kampe iki pat lubų kilo didžiuliai helio pripūsti balionai, lyg

* Louis Theroux – žurnalistas ir dokumentinių filmų kūrėjas.

ką tik išsprūdę iš vaiko rankos, sveikinimo atviruko ar animacinio filmo „Aukštyn“. Džonis pažadėjo pasirūpinti Liamo atsiųsta šampano „Bollinger“ dėže, ją dabar naudojo kaip suolelį kojoms.

Per visus metus laimėti apdovanojimai buvo išrikiuoti stalo viduryje, tarp prieskonių indelių. Naujoji BAFTA kaukė užėmė garbingą vietą tarp druskos, pipirų ir kečupo butelio. (Tai buvo senamadiškas stiklinis butelis, nes Metė tvirtai laikėsi nusistovėjusių „standartų“.)

– O kam skubėti? – paklausė Džonis. – Ar negalime tiesiog šiek tiek pasimėgauti?

– Būtų gerai, – Kloverė atsiduso. – Labai liūdna, bet ne. Praėjusį vakarą Liamas jau užsiminė, kad Kanuose norėtų pristatyti naują projektą.

– Ką?

Metė buvo priblokšta. Kaip tyrėja, vadybininkė, viešųjų ryšių ir rinkodaros specialistė atmintinai žinojo, kada vyksta tarptautiniai filmų festivaliai. Būtent ji tvarkydavo visus dokumentus, puikiai išmanė terminus ir sąlygas, todėl iš karto suprato, kokie būtų ateinantys vienuolika mėnesių. Didesnei kūrybinei komandai viskas būtų įmanoma, bet jie tebuvo tris darbuotojus turinti „Honest Box“... Visi atlikdavo daugybę skirtingų darbų ir kartais atrodydavo, kad pareigų pavadinimai buvo suteikti tik dėl garbės. Visi ruošdavo kavą, eidavo į paštą, prireikus filmuodavo ar redaguodavo medžiagą.

Jiems patiko taip dirbti. Liamas buvo siūlęs Kloverei panaudoti dalį skirtų pinigų ir pasamdyti daugiau žmonių, bet ji tvirtai tikėjo, kad būtent dėl komandos artumo jų projektai būdavo tokie išskirtiniai ir nesuvaidinti. Visi trys kartu mokėsi Lidso kino mokykloje, bet susidraugavo tik paskutiniais metais, kai

buvo paskirti kartu sukurti baigiamąjį projektą. Paskyrimas į vieną grupę nežadėjo nieko gero. Visi buvo labai skirtingi: niūrus ir dėl technikos pametęs galvą Džonis buvo išmestas iš internatinės mokyklos, tik ne dėl narkotikų ar muštynių, bet dėl „nuolatinio miegojimo per pamokas"; lieknoji Metė buvo spynų meistro dukra, o jos ambicijos dar labiau paaštrėjo, kai norėdama apmokėti studijas turėjo dirbti prie baro, tuo tarpu Kloverė su patikos fondus turinčiais išlaikytiniais draugužiais sukiodavosi kitoje baro pusėje... Ir nors ji pati niekada nebūtų nusprendusi draugauti su šiais dviem žmonėmis, netrukus jie tapo artimiausiais draugais. O dabar buvo beveik šeima.

Abi merginos gyveno Batersyje, jų namus skyrė tik dešimties minučių kelias, o Džonis buvo įsikūręs Šeperds Buše (arba „Šeibu", kaip tą vietą vadindavo Metė) ir per dešimtį minučių atlėkdavo motociklu.

Tokie kaip šis darbiniai susirinkimai ir tiesiog pasisėdėjimai nelabai kuo skyrėsi. Visada įsitaisydavo Kloverės virtuvėje, sėdėdavo ant stalų ir ant aprasojusių langų stiklo piešdavo šypsenėles.

– Ir aš taip atsakiau, – sunkiai atsiduso Kloverė. – Bet jis nepalenkiamas. Jokio dykinėjimo. Iki mėnesio pabaigos nori pamatyti projekto planą, arba... – Gūžtelėjo pečiais. Net nereikėjo sakyti, kad nebebus pinigų. Jie visi mėtėsi tarp meilės ir neapykantos savo dosniam, bet nerealius tikslus keliančiam vykdomajam prodiuseriui. Nejau jis pamiršo, kad prireikė ne vieno mėnesio, kol su Mija buvo pasirašyta sutartis dėl filmo kūrimo? Kad tuomet Koris nieko nenorėjo matyti, vos teikdavosi pažvelgti į savo žmoną? Jau nekalbant apie tuos pas Olbraitus pragyventus mėnesius ir nufilmuotos medžiagos redagavimą?

– Ką gi, jei jis būtinai to nori, teks supaprastinti proce-

są, – atsipeikėjusi pasakė Metė. – Koris nelabai norėjo to imtis, todėl viskas vyko daug lėčiau.

– Taip, bet ir nuoširdžiau, – įsiterpė Kloverė ir pridėjo ranką prie širdies.

– Sutinku. Bet ir lėčiau, – pakartojo Metė, nes buvo labai praktiška. – Jei mums duota nedaug laiko, turėsime susirasti žmogų, svajojantį būti filmo herojumi. – Gūžtelėjo pečiais. – Kas *norėtų*, kad papasakotume jo istoriją?

Kloverė suraukė antakius. Kažkodėl atrodė, kad atsakymas į šį klausimą jau yra žinomas.

– Ar kalbi apie kažkokį konkretų žmogų?

– Manau, kad turėtume kurti filmą apie Andželiną, – nedvejodama pareiškė Metė. Ji atkakliai siūlė šią idėją nuo pat tos dienos, kai sulaukė skambučio iš Los Andželo, iš Andželinos Džoli agentės. Kaip tik tada matavosi naujausius ASOS nusipirktus drabužius ir mėgavosi guminukais „Percy Pigs“. Prireikė keleto dienų, kad atsigautų po patirto šoko, ir dabar kalbėjo apie Nensę – agentę – taip, lyg abi būtų senos draugužės. – UNICEF, karo nusikaltimai prieš moteris. Viena rūpinasi trisdešimčia vaikų... Ji išties organizuota asmenybė.

Kloverė prisimerkė:

– Tu tik nori sužinoti, kas iš tiesų nutiko tarp jos ir Bredo.

Kloverė taip pat žinojo, kad jos draugė norėjo pašniukštinėti Andželinos name. Pasak Metės, žmogaus sielos veidrodis – ne akys, bet pirmo aukšto tualetas.

– Klo, visas pasaulis norėtų sužinoti! Todėl toks filmas prikaustytų visų dėmesį.

– Ji niekada tau nepasakys, – purtydamas galvą pastebėjo Džonis. – Tiesiog pareikš, kad pasakydama pažeistų susitarimą dėl vaikų globos ar kažką panašaus.

– Tada ir mes įtrauktume sąlygą. Nebus Bredo, nebus pasakojimų apie karo nusikaltimus! – pareiškė Metė, lyg būtų aiškinusi mažyliams, kad šie gaus bulvyčių, kai suvalgys žirnelius. – Prisimeni, pati Nensė mums paskambino. Andžei reikia sudominti žmones. Sušvelninti savo įvaizdį. Ji žino, kad mes galime padėti.

– Tik nesu tikra, ar kas nors dar domisi ja ir Bredu. Ar dar nepamiršo šios istorijos? – pasiteiravo Kloverė, belsdama kojine apmauta koja į spintelę su lėkštėmis. – Be to, tai tik apkalbos ir garsenybės. Mums reikia kažko tikro. Kas sudomintų žmones. Gyvos ir kvėpuojančios tragedijos.

– Maiklo Džeksono vaikai? – po akimirkos pasiūlė Džonis. – Atskleistume tiesą, koks jis buvo tėtis ir ką reiškė būti iškištam pro viešbučio balkoną ir uždengtam antklode?

– Cha! – Metė nesugebėjo susilaikyti ir nusikvatojo.

– Liamas labai norėtų sukurti filmą apie Luisą Hamiltoną, – pasakė Kloverė, užsimindama apie dar vieną idėją. – Kitą savaitę pietausime su jo agentu.

– Ak, supratau, – paerzino Džonis.

– Bet nesu tikra. – Ji suraukė nosį.

– Kodėl ne? – pasiteiravo Metė ir iš karto susimąstė. – Jis laimėjo daugiau pasaulio čempiono titulų nei kas nors kitas, visur su savimi vežiojasi šunį, o šis net turi labai populiarią instagramo paskyrą. Įšventintas į riterius, bet jam svarbiausia BLM judėjimas*... – Gūžtelėjo pečiais. – Ir tai – tik mano gražioje galvoje kilusios mintys.

– Hm. Taip.

---

* Angl. *Black Lives Matters* (juodaodžių gyvybės svarbios) – su rasizmu ir diskriminacija kovojantis judėjimas.

– Kas? Kas negerai? – paklausė Džonis, aiškiai matydamas, kad ši mintis jai neatrodo viliojanti.

– Taip, žinau, kad jis įdomus... Tik manęs neapleidžia jausmas, rodos, Graučas Marksas* taip yra pasakęs: „Nenoriu priklausyti nei vienam klubui, siūlančiam tapti jo nariu.“

Visi sumišę tylėjo.

– ...Ar bandai pasakyti, kad nenori kurti dokumentinio filmo apie žmones, norinčius atsidurti tavo filme? – pasiteiravo Džonis. – Man atrodo, Metė bandė paaiškinti, kad norėdami kuo greičiau sukurti filmą turėtume dirbti su filmuotis norinčiu žmogumi.

Kloverė vėl suraukė nosį.

– Tiesiog nesu tikra, ar turėtume eiti į kompromisus dėl temos vientisumo. Žmonės į mus kreipiasi jau turėdami darbotvarkę... – Ji papurtė galvą. – Geriausios istorijos kartais būna labai giliai paslėptos. Tenka jų ilgai ieškoti.

Džonis palinko į priekį ir pasirėmė alkūnėmis į kelius.

– O. Tik noriu pasitikslinti. Dabar sakai, kad mums reikia *slaptos* istorijos apie kažką, kas visai netrokšta filmuotis.

Ji šyptelėjo.

– Iš esmės – taip.

Jis žvilgtelėjo į Metę.

– Bus labai paprasta. Ko dar lauki?

Metė susmuko ant kėdės:

– Taip nesąžininga.

– Bet, Mete, tu esi vyriausioji tyrėja, – šaipėsi jis.

Ši kilstelėjo antakį:

---

* Groucho Marx – amerikiečių komikas, aktorius, rašytojas, radijo ir televizijos žvaigždė.

– Esu vienintelė tyrėja.

– Juk esi sudariusi nenorinčių, kad jiems trukdytų, sąrašą? – neatstojo Džonis. – Žmonių, kurių neįkalbintume net per milijoną metų?

– O, taip! Keletą tokių tikrai žinau!

– Tada greičiau pasakok. Akivaizdu, tarp jų bus aukso grynuolių.

Džonis patenkintas pažvelgė į Kloverę. Ji be garso ištarė „cha cha“, bet nesiginčijo.

– Ech. – Metė padėjo puodelį ir ištiesė ranką prie padėtos ant stalo planšetės „iPad“. Abu stebėjo, kaip keletą kartų perbraukia per ekraną. – Bet įspėju. Tame sąraše tik parijai, despotai ir Tomas Hanksas.

– O kas negerai su Tomu Hanksu? – puolė ginčytis Džonis.

– Jis pernelyg malonus! Kam vargintis? Net želė desertas būtų kietesnis nei tas žmogus.

Kloverė sukikeno, o Džonis nusiramino ir atsilošė.

– Gerai, Tomas Hanksas ir despotai mums netinka, o kaip dėl parijų?.. Net piktadariai myli savo mamas.

– Hm, teisingai. Dar turime... Romaną Polanskį. Ne. – Metė nusivaipė.

– Kodėl ne? – paprieštaravo Džonis.

Metė nustebusi žvilgtelėjo į jį, lyg viskas ir taip turėtų būti aišku.

– Jis prievartautojas.

Džonis atsisėdo tiesiai.

– Todėl ir yra parijas. Bet sekundę pabūsiu velnio advokatu ir priminsiu, kad buvo žiauriai nužudyta jo žmona ir dar negimęs kūdikis. Jis niekšas, bet taip pat auka.

– Niekšas ir auka – skamba visai įdomiai, – sutiko Kloverė.

Norint viską pradėti nuo pradžių, nebūtinai reikia laimingos pabaigos; bet pradžia vis tiek bus, kaip kad nusileidus mėnuliui pateka saulė. Visada yra vilties. Turime žvelgti pirmyn, visada tik pirmyn.

KAREN SWAN (Karen Svon) – daugiau kaip 20 tarptautinių bestselerių autorė, puikiai pažįstama lietuvių skaitytojams – jau išversta trylika jos romanų. Jos knygos nuolat perleidžiamos dideliais tiražais įvairiose šalyse, o kūryba gretinama su tokių rašytojų kaip Lucindos Riley, Santos Montefiore, Noros Roberts.

K. Swan dievina Kalėdas, tad kone kasmet pasirodo jos naujas kalėdinis romanas, laukiamas įvairių šalių skaitytojų, nes toks tinkamas skaityti ilgais žiemos vakarais. Romano „Vidurnaktį sningant“ veiksmas iš smėlingųjų Amerikos ir Portugalijos paplūdimių skaitytojus nukelia į žiemos stebuklų kupinas Austrijos Alpes.

Sėkminga dokumentinių filmų režisierė Kloverė Filips ramiai gyvena iki tol, kol susiduria su Kitu Fouliu – pergales skinančiu banglentininku, snieglentininku, garsėjančiu atkakliu noru laimėti bet kokia kaina. Prieš keletą metų banglenčių varžybose įvykęs nelaimingas atsitikimas, tragiškai pasibaigęs Kito priešininkui, sugriauna daugybės laimėjimų kupiną vyro karjerą. Nors Kitą akimirksniu visuomenė pripažįsta kaltu dėl nutikusios nelaimės, jis pats niekada taip ir nepapasakojo, kas iš tiesų nutiko tą lemtingą dieną.

Pasiryžusi išsiaiškinti tikrąją įvykių priežastį, Kloverė vyksta į snieguotąsias Austrijos Alpes praleisti romantiškiausio metų laiko kartu su jos nekenčiančiu vyru – juk būtent ji atsakinga už sužlugdytą Kito karjerą. Nerdama vis giliau į Kito praeitį, Kloverė pradeda jam jausti nepaaiškinamą trauką, bet jos nepalieka nuojauta, kad vyras kažką slepia. Ar Kitas iš tiesų toks šaltas ir bejausmis, koks atrodo?

„Vidurnaktį sningant“, skaitytojų įvertinta kaip viena geriausių K. Swan knygų, – tai sušildanti ir įtraukianti istorija apie uždraustą aistrą, viltį ir likimo galią. Jaudinantis priminimas, kad meilė ir nauja pradžia įmanoma net tada, kai to mažiausiai tikiesi.

ISBN 978-609-466-702-2
9 786094 667022
TYTO ALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt